

«Hotel de Rome» direktora miljonu vērtā muiža

Pirms sešiem gadiem viesnīcas «Hotel de Rome» direktors DANIELS JĀNS nolēma iegādāties vasaras rezidenci – apskatījis vairākus desmitus senu ēku, viņš izvēlējās pussabrukušo Kukšu muižu netālu no Kandavas. Muižas atjaunošanas darbi rit nu jau piecus gadus, un **Daniels tur izpauž savas Interjerista un dārznieka dotības – piedalās restaurēšanā, veido dažādu stilu telpas, pērk antikas mēbeles un stāda augus.**

Viņš aprēķinājis, ka muižas remontdarbi un iekārtošana izmaksās aptuveni miljonu eiro.

«Esmu dzimis un uzaudzis Vācijā. Mans tēvs bija uzņēmējs, bet māte – biroja darbiniece. Dzīvojām skaistā provinces mājā ar dārzu un ganībām,» izrādot savu vasaras rezidenci Kukšu muižu, kas atrodas astoņu kilometru attālumā no Kandavas, stāsta viesnīcu «Hotel de Rome» un «Konventa sēta» ģenerāldirektors Daniels Jāns. 1991. gadā Danielu apstiprināja viesnīcas «Hotel de

Rome» direktora amatam un viņš ieradās Latvijā, neko nezinot par šo zemi un neprotot nevienu vārdu latviski. Tagad, pēc četrpadsmit gadiem, viņš šai zemei ir pieķēries ne tikai mentāli, bet jau fundamentāli – zina latviešu valodu, Latvijas vēsturi un pussagruvušu muižu pamazām pārvērš lepnā dzīvojamā mājā un atpūtas kompleksā.

Muiža atrodas Kukšu dzirnavu ezera krastā (vietējie to dēvē par Cienavu ezeru). Nama parādes ieeja ir no lielceļa puses, bet uz ezeru ved iekšējā pagalma durvis. Iekšpagalmā saglabāts vēsturiskais bruģis, bet strūklaka ir DANIELA projekts. Viņš stāsta, ka sētā stādīs vinogulājus, bet gar krastu izveidos peldvietu, laivu piestātņi un mazu koka terasīti virs ūdens. Viņš ir iejuties lauku cilvēka tēlā – direktora uzvalks nomainīts pret brīvu kreklu, salmu cepuri un gumijas zābakiem.

Kukšu muiža pirms pieciem gadiem – sadrupusi, sapelējusi... Tādu Daniels to ieraudzīja pirmoreiz. Pirms sāka īpašuma sakārtošanu, viņš izpētīja Kukšu muižas vēsturi un Vācijā pat iepazīnās ar tās īpašnieku atvasēm – fon Betišeru ģimeni. Muižas nosaukums radies no diviem pāriem, kuru uzvārds bijis Kukšas, – viņi muižu no fon Betišeriem īrējuši.

ciemos

Pussalā, kas iestiepjas ezerā un arī iekļaujas Kukšu muižas teritorijā, apmeties gulbjū pāris. Daniels saka: «Agresīvi putni – ja pie ezera parādās kāds svešais, lido virsū, un sākas milzu skandāls...» Uz salas saglabājušās sarga un veļas mazgātavas mājiņas drupas – šajā vietā plānots uzbūvēt nelielu kapelu. «Tur varētu laulāties un kristīt bērnus un pēc tam laivā doties pāri ezeram uz svinībām muižas mājā», stāsta Daniels.

Skats uz muižas māju no ceļa puses. «Kukšu» pamati ielikti 1740. gadā, bet 1858. gadā vienbloka muižas mājai piebūvēts labais un kreisais spārns. Mājas pamati ir vismaz metru biezi, un pagrabā Daniels plānojis izbūvēt saunu. Tirot no pagraba gruzus, strādnieki atklājuši, ka zem mājas tek avotiņš – tur būvēs vēl vienu aku, un tās ūdeni izmantos gan saunai, gan dzeršanai. Pārējās pagraba daļās tiks iekārtots dabiskais «ledusskapis» un virtuves pagrabstāvs.

«Nostalgija pēc Vācijas mājas ar dārzu mani pamudināja meklēt kaut ko līdzīgu arī Latvijā. Pēc astoņiem pilsētas dzīvokli pavadītiem gadiem sagriebējās svaigu gaisu, puķes, putnu dziesmas, brīvību...» stāsta Daniels. Viņš nolēma katru sestdienu un svētdienu veltīt lauku mājas meklējumiem – ar mašīnu devās pa Latviju skatīt pārdošanai paredzētos un pamestos īpašumus. «Gribēju nopirkt lauku māju skaistā vietā un kādu dienu izlasīju avīzē sludinājumu par Kukšu muižu. Atbraucu, izkāpu no mašīnas un iemilējos šajā vietā no pirmā acu skatiena,» atceras Daniels. Muižas ēka un šķūnis piederējuši kādai vecai kundzei, un viņa nav sapratusi, ko iesākt, jo viss bijis drausmīgi nolaists. «Kolhoza laikā te atradās kultūras nams, krājbanka, pasta nodāja, telefonu centrāle un daži dzīvokļi otrajā stāvā. Nebija nekādu ērtību – ne akas, ne ūdens, ne kanalizācijas, kaut gan, tirot pagrabus, mēs atradām gan gadsimtiem vecu pumpi, gan kanalizācijas caurules. Nesaprotu, kāpēc tas viss netika izmantots... Tagad esmu

Ulmanlaiku ceļa stabus ar valsts ģerboni Daniels nopircis antikvariātā un ar tiem izdaiļojis muižas iebraucamā ceļa malas.

izbūvējis modernu kanalizācijas sistēmu, bet, tuvojoties ziemai, ievilkšu elektrisko apkuri. Arī visi atjaunotie kamīni ir kurināmi, un malka sagādāta.»

Tikpat pavisām kā pret ūdensapgādi bijušie muižas apsaimniekotāji bija izturējušies arī pret interjeru – sienu gleznojumi, cilņi un parkets bija desmit kārtās pārklāti ar grīdas krāsu, kamīni – sabrukuši, logu rāmji un durvis – izpuvušas.

Uz jautājumu, cik izmaksājis šis īpašums, Daniels atbild tēlaini: «Kā labs simt

Skats no otrā stāva uz dārzu muižas mājas priekšā. Marmora skulptūra – māte ar bērnu – iegādāta kādā antikvariātā Rīgā, bet milzu dzirnakmens atrasts «Kukšu» teritorijā – no tā veidos strūklaku. «Dārza darbi ir mans hobijs,» paskaidro Daniels. Viņš pats rok dārzus – izveidojis puķudobes, dārzu lauciņu ar tomātiem, sīpoliem, burkāniem, zemenēm un garšvielu dobi ar dillem, citronmelisu, piparmētrām, baziliku, kumelītēm (kā Daniels saka – «kumeliņu») un citiem smaržaugiem. Ezera krastā būs angļu dārzs, bet mājas sānā – japāņu stila dārzs.

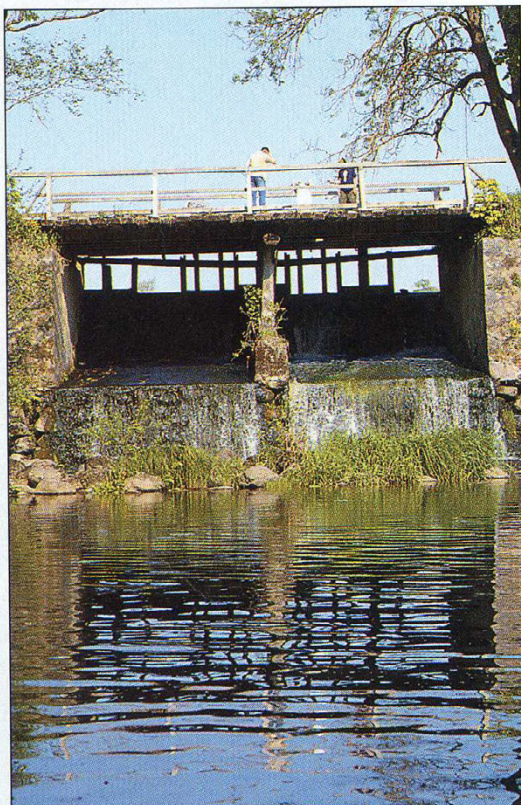

kvadrātmetru liels dzīvoklis Rīgā. Bet piecu gadu laikā te esmu ieguldījis vismaz desmit reižu lielāku naudu, un viss vēl nav pabeigts...» Daniels nopūšas un parāda žestu ar plaukstu pie zoda – remontdarbi sāk pārvērsties gandrīz vai permanentā procesā – esot jau līdz kaklam. Jautāts, vai dzīvot tik lielā namā nav bailīgi, Daniels piekritoši pamāj ar galvu: «Te droši vien varētu uzņemt kādu trilleri... Sāku domāt, vai pēc muižas pabeigšanas nepārcelties uz blakus namiņu – bijušo pienotavu. Tur varētu būt mājīgāk. Tā vēl man nepieder – tikai kārtāju dokumentus. Turklāt viens tik lielu īpašumu es nemaz nespēju uzturēt – tas ir ļoti, ļoti dārgi. Tāpēc lielākā muižas daļa iecerēta kā viesu nams.»

Muižas interjeru, stilu un sienu apgleznojumus izdomājis pats Daniels. Viņš arī meklē un pērk mēbeles, gleznas, antīkos traukus un nieciņus. Daniels ir diplomēts pavārs, bet telpu iekārtošana un dārza kopšana esot viņa apsleptais talants. Atbildot uz jautājumu, kāpēc mācīties par pavāru, nevis interjeristu, viņš iesaucas: «Arī ēdienu gatavošana ir kreatīvs darbs!» Muižā varēs izpaust arī pavāra talantu – tur drīz vien taps vairāki restorāni un divstāvīga virtuve.

Daniela milulis Ārčijs. «Kukšās» pusmūža sunim patīk labāk – te nav jākāpj pa kāpnēm kā Rīgas dzīvokli.

Dažas telpas pirmajā stāvā un viss otrais stāvs vēl ir tikai iztīrīts un sagatavots remontam – māju pabeigt plānots oktobrī. No «Kukšās» izveda vairāk nekā simt kravu ar atkritumiem. Logu rāmji un daudzas durvis bija tiktāl sabojātas, ka pēc senajiem rasējumiem vajadzēja pasūtīt no jauna. Pamazām atjauno arī ipatnējo parketu. Otrajā stāvā iecerētas 14 telpas – bibliotēka, lielā zāle un viesu numuri, daži pat divstāvu – tiks izbūvēti bēniņi. Jumtā būs iebūvēti īpaša projekta jumta logi, kas atveroties pārtop mazos balkoniņos.

Muižu un pussalu savieno sens tilts ar ūdenskritumu un senatnīgām koka slūžām (tas nav «Kukšu» īpašums). Daniels ir iepazinies un sadraudzējies ar kaimiņiem. Viņaprāt, tie ir jocīgi ļaudis – piemēram, blakusmājas ģimene nelieto ieejas durvis, bet kāpj mājā iekšā pa logu no ceļa puses. Arī velosipēdu ceļ iekšā pa logu...

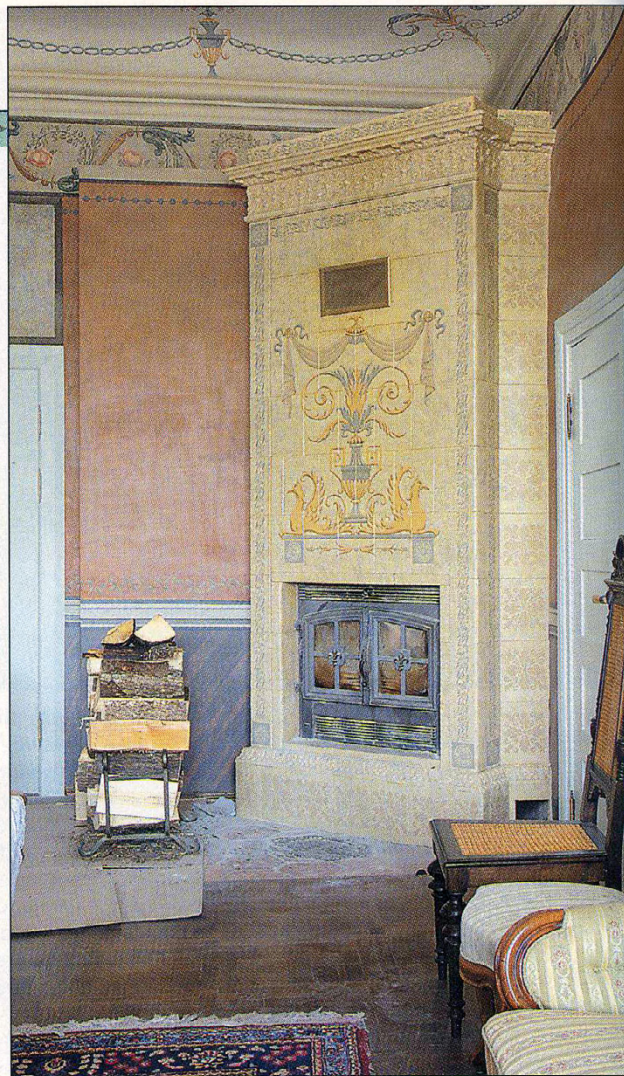

Halle pie parādes durvīm jau ir pilnīgi iekārtota. Daniels ir liels antikvāro priekšmetu fans (mēbeles, kas atrodas «Kukšās», krājis vismaz desmit gadu) un gleznu kolekcionārs (pieder vairāk nekā 300 gleznu). Halles lielais galds ar krāsainu akmens inkrustācijas virsmu un lauvu kājām no baltā marmora pirktas antīko mēbeļu izsolē Vācijā, bet krēsli ir dāvana. Muižas pirmajā stāvā atradīsies ēdamzāle, brokastu telpa, virtuve, tējas istaba, dāmu buduārs, kungu jeb cigāru telpa.»

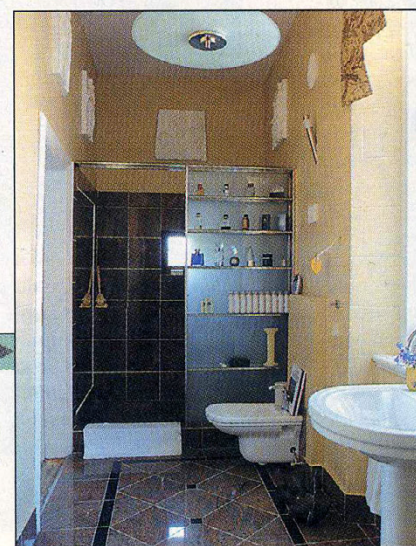
Muižu restaurē profesionāli restauratori. Dažas telpas atjauno tieši tādas, kādas tās bijušas muižkungu laikos, bet dažas būs Daniela iztēles auglis, tiesa – senatnīgā stilā. «Šai zālei, kas tiks iekārtota kā kungu jeb cigāru istaba, ir saglabāts oriģinālais sienu un griestu apgleznojums. Vietām speciāli liku atstāt gleznojumu fragmentus nerestaurētus – lai redz laika zobu. Kad šo atjaunoto istabu parādīju mākslas zinātniekiem Imantam Lancmanim un Ojāram Spāritim, viņi bija sajūsmā – restaurēts augstā līmenī,» lepni saka Daniels.

Katrs viesu numurs būs savā stilā – art deco, rokoko, eklektiskajā, japāņu, krievu. Šis būs luksusa numurs ar priekštelpu, salonu (attēlā augšā), guļamistabu (attēlā lejā) un vannasistabu ar pirtiņu. Salona zīda aizkari vesti no Austrumiem, bet lina divāns gan pasūtīts Latvijā. Ari greznās kristāla lustras pasūtītas īpaši.

«Šeit būs mednieku restorāns. Ragus un dzīvnieku izbāzeņus ir dāvinājuši mani draugi mednieki. Krēsli pasūtīti tieši šai istabai, tikai vēl nav izpakoti,» stāsta Daniels.

Muižas mājā ir labiekārtotas tualetes un vannasistabas.

Šajā istabā būs dāmu buduārs, kur pēc vakariņām kundzes varēs uzpīpēt, iedzert konjaciņu... «Tā mēbelēta ar deviņpadsmitā gadsimta krievu ampīra mēbelēm. Šis sienu apgleznojums ir viena no manām pārdošākajām idejām – tas varētu patikt gan dāmām, gan krieviem...» komentē Daniels. Lielā gulta gan atrodas nevietā – tā pārceļos uz vienu no guļamistabām.

Angļu stila brokastu telpa – viens liels galds, pie kura sēž Daniela viesi, kas ieradusies atpūsties. Te Daniels demonstrē savu pavārmākslu. Baltzīlie izšūtie aizkariņi ir kombinēti – daļu Daniels atradis antikvariātā, otra daļa modelēta un šūta rokdarbu darbnīcā. Virtuves skapjus (attēlā lejā) Daniels atvedis no sava Rīgas dzīvokļa. 📺

